

Preek Capelle-Schollevaar, 10 december 2006, 9.15 uur, dienst met viering Heilig Avondmaal

Bijbelgedeelte: Hebrëen 11: 1 en 8-16 (kerntekst: vers 9). Thema: 'Leven van Gods beloften'

1. Geen land, geen zoon, en tóch...

In gedachten stel ik me Abram voor, zo, ergens op een heuveltop, rondkijkend over dat land om hem heen. Een land van andere mensen, met andere gewoonten, en andere tradities. Mensen die anders spreken. Mensen met huizen, in dorpen en in steden. En als Abram zo rondkijkt, denkt hij opnieuw aan die belofte. De belofte die hij heel duidelijk gekregen heeft, van God. Een God die hij eigenlijk nauwelijks kent. Maar Abram is er heel zeker van: 'Die God heeft mij geroepen, weggeroepen uit Haran, weggeroepen uit mijn familie, die alweer weggetrokken was uit Ur. En die God, die mij geroepen heeft, die heeft het ook beloofd, vast beloofd: Abram, dit land zal Ik geven aan jouw nageslacht, als een erfenis, voor altijd.'

Abram weet het zeker. Hij is hierheen geroepen. En tegelijkertijd kán het toch haast niet anders, dan dat het soms bij Abram, van binnen, gestormd heeft! 75 jaar oud was hij, toen hij vertrok uit Haran. En dan komt hij in dat land, het land van de belofte, maar tien jaar later heeft hij er nog steeds geen vierkante centimeter van in bezit. En een zoon heeft hij ook nog niet! Abram, 85 jaar, en een vrouw die 75 is, tien jaar jonger (Genesis 17: 17), ze hebben de belofte van een land voor hun kinderen, en kleinkinderen, en het volk dat daaruit voortkomt. Maar ze hebben geen land en ze hebben geen kind. Zo gaat dat nu al tien jaar... En zo zal het blijven gaan, nóg 14 jaar... Pas 24 jaar na het vertrek uit Haran, als Abram 99 is en Sarai 89, pas dán zegt God: 'Nú gaat het gebeuren, nú zal Sarai zwanger raken. En nú krijgen jullie nieuwe namen: Abraham (vader van véle volken) en Sara (vorstin).' Ik zit me dat dan weleens af te vragen: 'Zou ik dat nou volgehouden hebben? 24 jaar lang leven in een vreemd land, als nomaden, in tenten - terwijl je zelf uit de stad komt, Abraham en zijn familie waren stadsbewoners – puur en alleen vanwege die belofte: 'Je zult een zoon krijgen, uit die zoon zal een groot volk groeien en dit land geef Ik jouw nageslacht als erfenis.' Als ik me dat zo in probeer te denken: Abram op zo'n heuvel, rondkijkend, dan denk ik: je moet toch ook wel een enorm geloof hebben, een gigantisch vertrouwen, om dan te blijven! Om dan niet te zeggen: Kom op jongens we gaan terug naar Haran, dit wordt niks hier.'

En nu zegt de schrijver van de Hebrëenbrief: 'Precies! Dát is nou geloof! Dat je je leven laat bepálen puur en alleen door de beloften van God. Beloften die je vaak helemaal nog niet in vervulling ziet gaan. Beloften die misschien volstrekt onrealistisch lijken. En toch: dat je dáár nou ál je kaarten op zet. Dat je lééft van die belofte.' 'Door het gelóóf heeft Abraham vertoefd in het land van de belofte, als in een vréemd land, waar hij in tenten woonde...' Niet eens een huis! Niet eens een eigen honk. En tóch geloven: 'Eens zal dit land het eigendom zijn van mijn nakomelingen.'

2. Geloof: je vastklemmen aan Gods beloften

En dat gelóóf, gemeente, daar gaat het ook vandaag de dag om. Dat is de essentie van christen-zijn. Dat de beloften van God, dat díé bepalend zijn voor je leven. Bepalend voor wat je doet, voor wat je zegt, voor hoe je je opstelt letterlijk in álle situaties. Gods beloften, daar mogen wij het mee doen!

U denkt misschien: 'Ja, maar Abraham had concreet van God de belofte gekregen: Dit land zal Ik geven aan je nageslacht.' Maar wat zijn dan Gods beloften voor óns? Gewoon hier en nu, in onze tijd?'

Weet u, héél persoonlijk heeft God ook aan u, en aan jou, beloften gegeven. Weet u wanneer? Toen u gedoopt werd! Toen jij gedoopt werd! En als je nog niet gedoopt bent, of bij u is dat nog niet gebeurd, ga daar dan maar naar uitkijken, ga er maar naar verlangen, want de Here God wil die beloften ook aan uw, aan jouw leven verbinden.

Welke beloften zijn dat dan? Nou, als je gedoopt wordt, dan wordt jouw naam, de naam van jou, als klein mensje, voorgoed verbonden met de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. God de Vader zegt in de doop: 'Ik wil met jou een bondgenootschap sluiten. Een verbond van genade. Jij mag voorgoed met Mij verbonden zijn. Ik ga met je mee, als bondgenoot, door het leven. En Mijn verbond is een eeuwig verbond, dwars door de dood heen, voor altijd.'

En de Zoon, Jezus Christus, wat zegt Hij in de doop? Hij zegt: 'Mijn kind, ook voor jou gaf Ik mijn leven. Ik stierf ook voor jou aan het kruis, Ik stond ook voor jou op uit het graf. Geloof in Mij, dan blijf je aan Mij verbonden, en dan mag je het weten: al je zonden zijn vergeven, je mag eeuwig leven ontvangen! En op een dag, dan kom Ik terug, als Rechter, om deze wereld te oordelen. Maar je hoeft niet bang te zijn, want als je schuilt bij Mij, dan ligt er een heerlijke toekomst voor je open. Ik, de Rechter, ben ook Redder.'

Zo krijgen we beloften mee, als we gedoopt worden, van de Vader en de Zoon, en ook van de Heilige Geest. De Geest belooft het ons: 'Ik zal in je leven wonen en werken. Ik wil je van binnenuit vernieuwen. En Ik breng je steeds dichterbij de Vader en de Zoon.'

Misschien zijn er tijden, dat u twijfelt. 'Is het allemaal wel waar, wat er staat in de Bijbel? Ik zie er zo weinig van! Ik bid, maar het lijkt wel of God Zich van me heeft afgekeerd. Is Hij er eigenlijk wel?'

Misschien heb jij soms van die momenten, dat je denkt: 'Wat doe ik hier eigenlijk, in de kerk? Waarom dat hele geloof? Is het allemaal wel waar?' En soms kun je denken: 'Zou Jezus nou écht terugkomen? Of is dat misschien een mooi verhaal, een gedachte van die eerste christenen...'

3. Brood en wijn: próéf de beloften van God!

Er kan zóveel zijn, wat je aftrekt van God. Soms lijkt het wel of je geloof als los zand door je vingers glijdt. Maar denk dan aan Abraham! Hoe hij daar ook soms gestaan moet hebben, op zo'n heuveltop. 'Is het geen inbeelding geweest allemaal?' Nee, het was geen inbeelding!

En als u denkt: 'Ja, Abraham... Maar Abraham was zo'n groot gelovige. Ik ben geen Abraham,' denk dan aan Sara! Ook zij wordt genoemd in deze rij van geloofsgetuigen. Ook Sara, die de moed allang verloren had. Die hard moest lachen, toen ze dat hoorde: 'Sara (89 jaar...) zal binnen een jaar een zoon hebben.' Ook die ongelovige Sara heeft zich overgegeven aan Abraham, om zwanger te worden, en het is gebeurd. Ze heeft kracht gekregen om een zoon te baren.

Leven van de beloften. Dat is Advent. Dat is, dwars tegen alles in, dwars tegen je eigen ongeloof in, dwars tegen je eigen twijfels in, vasthouden aan de beloften van God: 'Ik sluit een verbond met jou. Ik zal met Mijn Geest in je wonen. En Jezus, die ook voor jou stierf, zál terugkomen. Hij zal alle dingen nieuw maken.'

Als we leven van die beloften, dan graven we ons niet in in deze wereld, met al zijn luxe en met al zijn

verleidingen. Als jij vertrouwt op Gods beloften, dan laat je je niet helemaal inpakken door wat ménsen van je vinden, en wat zij vinden: hoe je eruit moet zien, en wat je moet doen, allemaal om er maar bij te horen. Nee, als we leven van Gods beloften, dan zijn we vrije mensen, dan blijven we wakker, en nuchter, en we blijven bidden: 'Here Jezus, kom!' Dan klemmen we ons vast aan de Heiland, aan de Verlosser, wat er ook gebeurt.

En vandaag, in het Avondmaal, reikt Hij ons de hand. Vandaag zegt Hij: 'Mijn kind, Ik weet het: het kan zo moeilijk zijn om trouw te blijven, om Mij te blijven verwachten. Het kan zo moeilijk zijn om te blijven geloven, als de wind tegen zit, als het lijkt of je gebeden niet hoger komen dan het plafond. Maar hou moed! Blijf geloven! Als je het brood eet, als je de wijn drinkt, weet dan: ook jou, óók jou blijf Ik vasthouden. Proef Mijn beloften! Proef ze maar! En blijf dicht bij Mij!'

Dat is het, gemeente! Denk aan Abraham! Denk aan Sara! Denk aan uw doop! Leef van de beloften van God! Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, c.m.van.loon@freeler.nl